

‘Mijn leven is helemaal stuk’

INTERVIEW

Voetbal is alles voor hem. Maar Trienko Smit uit Hoogezand staat langs de lijn. De spits van FVV werd in een wedstrijd getackeld en verloor uiteindelijk zijn been.

INA REITZEMA

‘Niet schrikken hoor’, waarschuwt Trienko Smit uit Hoogezand als hij beelden van de voetbalwedstrijd van FVV tegen Muntendam op een laptop opstart. Te zien is hoe de spits van FVV een mooie goal maakt. Maar na een sliding van een tegenstander blijft hij creperend op de grond liggen, zijn linkeronderbeen in een vreemde hoek. Het kapsel en bot van zijn enkel zijn helemaal versplinterd, zo blijkt in het ziekenhuis.

Op die tiende april in 2005 komt wel heel abrupt aan einde aan de voetbalcarrière van de toen 32-jarige spits van het eerste elftal (derdeklas). „Gestopt op mijn hoogtepunt”, becommentarieert de nu 43-jarige Smit wrang de beelden. Even verbergt hij zijn gezicht in zijn handen, overmand door emoties. „Mijn leven, mijn maatschappelijke carrière zijn stuk.”

Na vele operaties, heel veel ongemak en pijn wordt in 2010 zijn onderbeen geamputeerd. Het kan niet anders. De pijn is ondragelijk.

Met een prothese kan hij weliswaar weer lopen, maar pijn is er nog altijd. „Je gaat bewegen naar zo’n handicap. De prothese is zwaarder dan een been, waardoor inmiddels mijn knie versleten is.”

Smit houdt zijn tegenstander verantwoordelijk voor zijn handicap. „Voetbal is een contactsport. Daar houd je als voetballer rekening mee,

Trienko Smit verloor zijn onderbeen door een tackle tijdens een voetbalwedstrijd van FVV. FOTO CORNÉ SPARIDAENS

zeker als spits. Maar op mij is een overtreding gemaakt van achteren. Ik had de bal al afgespeeld en ben door een sliding van een tegenstander heel hard geraakt op mijn standbeen. Een onrechtmatige actie.”

Zijn been krijgt hij er niet mee terug. Maar een stukje erkenning en financiële compensatie kan voor hem veel goed maken. Een verzekeringskwestie, zou je denken. Maar na jarenlang touwtrekken en procederen bepaalde de rechtbank onlangs dat Smit geen recht heeft op een (materiële en immateriële) schadevergoeding. De rechtbank is weliswaar van oordeel dat zijn letsel is ontstaan door een sliding van een tegenstan-

‘Ik kan nooit meer doen wat ik het liefste deed: voetballen’

der, maar volgens het vonnis is er geen sprake van een onrechtmatige daad. In de passie van het spel heeft zijn tegenstander geprobeerd de spits te beletten te scoren.

Smit is ontgoocheld. „Mij is groot onrecht aangedaan. Ik kan nooit meer doen wat ik het liefste deed:

voetballen.” De Hoogezandster komt uit een echt voetbalgezin. Zijn moeder was jarenlang elftalleidster, zijn vader fluit nog altijd wedstrijden. Smit en zijn broertje voetballen vanaf jonge leeftijd. Smit stapt over van vv Hoogezand naar FVV, waar hij zich in korte tijd bewijst als verdienstelijk doelpuntenmaker in het eerste elftal. Tot het noodlot toeslaat.

Na de fatale wedstrijd stort Smit zich op zijn herstel. Hij doet een trainerscursus en gaat aan de slag als coach van meerdere elftallen bij FVV. Maar keer op keer loopt hij aan tegen de beperkingen van zijn kunstbeen. „Ik kan weinig voor-

doen, moet verbaal alles uitleggen.”

Bovendien wordt hij vaak geopeerd. Een jaar geleden is hij gestopt als trainer. „Als ik ergens aan begin, wil ik het ook afmaken. Dan moet je niet wekenlang uitgeschakeld zijn door weer een operatie.” Smit deed altijd productiewerk, maar is sinds die bewuste wedstrijd werkloos.

Zijn advocaat Arvin Kolder van PUNT Letselschade Advocaten heeft hoger beroep aangetekend. „Ik ben positief ingesteld; probeer er het beste van te maken”, zegt een emotioneerde Smit. „Een beetje erkenning en een tegemoetkoming in mijn kosten zouden mijn leven iets makkelijker maken.”